

Пролог. або Чи варто читати далі

Хелоу! Я Зоська. Мені дванадцять. Є дві справи, у яких я справжній ас: професійно давати драпака й псувати нерви дорослим занудам. Я висока й худорлява. Одяг, із якого не вилізаю, — футболки й шорти різного рівня потертості. І найголовніше, що варто про себе розказати, — це те, як «ніжно» й «лагідно» мене називає баба Яна: «катастрофа», «ходячий армагедон», «нещастя на тоненьких ніжках», «горе всього району», «розтелепана нендза», «кошмарне дітисько», «городнє опудало», «люба мігрень» і «мій ходячий підвищений тиск».

Ну, сподіваюся, тепер розумієте, з ким маєте справу. А якщо ні...

У мене, як і в кожній просунутій дитині, є приборканий звір. Це кіт. Я його називаю Доларом. Звісно, баба Яна назвала його інакше, але це несуттєво. У мене все завжди по-своєму. Так-от, мій кіт — найбільш стильний кіт у світі. Бо я регулярно підстригаю йому шерсть, кігті, вуса... Практикуюся бути грумеркою. Саме тому Долар, щойно зачувши гупання кедів, одразу дає драпака.

Звісно, жертвою Зоськотерору стає не тільки кіт. Потерпають місцеві щури, інші дітлахи (окрім найкращої подруги Оленки) й деякі дорослі, якщо посміють зіпсувати настрої. Ну а найбільше дістається бабі Яні. Адже ми з нею, як то кажуть, яблучко від яблуньки. Тільки з тією різницею, що вона стара, сива, горбата, а я — юна дівчинка-шибайголова.

Мабуть, варто розставити всі крапки над «і». Я живу зі своєю бабою. Батьків немає. Правду кажучи, тема мого походження вкрита завісою туманних таємниць. Баба Яна ніколи нічого не розповідала. Казала, що не час і що колись про все довідаюсь...

Словом, жилося мені весело. Але все змінилося одного дня. Тоді, коли мені виповнилося дванадцять років.

То як, готові?..

Розділ 1

День народження

Перше червня.

Ні, не так.

ПЕРШЕ-Е-Е ЧЕРВНЯ! Найкращий ранок у світі. Спитаєте: чому?

Бо сьогодні початок літніх канікул, які триватимуть три місяці. А ще сьогодні мій день народження. Друге, звісно, важливіше за перше. Тому прокинулась я цілком готова підкорювати всесвіт.

Будильник показував сьому ранку, що, звісно, капець як рано. Але в такий день у мене ніби реп'ях у сідницях. Тому я підірвалася з ліжка й, гучно увімкнувши музику, почала збиратися.

— Зосько, біснுவате дитя! ЗОСЬКО! — закричала бабуня знизу.

Наївна. Так ніби її крики колись допомагали.

— Зосько! Вимикай музику, бо поліцію викличу! ЗОСЬКО!!!

Ех... Довелося таки вимикати. Але зробила це не одразу, а після того, як нап'яла джинсовий комбінезон і помаранчеву футболку. Любов до яскравих речей з'явилася тоді, коли я дізналася головний закон природи, відповідно до якого всі небезпечні тварини мають добре помітне забарвлення. Своїм зовнішнім виглядом вони

наче попереджають: «Не підходь до мене! Я дуже небезпечний. Якщо наблизишся — тобі кінець. Стовідсотково finita la commedia». Ось саме це я і бажала демонструвати. Хотіла, щоб здалеку було помітно, що йде Зоська, а не якась інше малопомітне дівчисько.

— Зосько! Якщо ти негайно не зійдеш вниз, то...

Але не встигла баба Яна закінчити свої погрози, як я, перестрибуючи через три сходинки, блискавично опинилася внизу.

— Голову зламаєш, якщо через сходи літатимеш, — докірливо похитала головою бабця.

— Щоб голову зламати, її треба мати, — з розумним виглядом промовила я і, занюхавши аромат млинців, попрямувала на кухню.

Що-що, а в кулінарії бабуня була асом. Здавалося, навіть із брудних шкарпеток вона могла б приготувати шедевр.

Тому не минуло й кількох хвилин, як ціла гора налисників із полуничним варенням канула в небуття, щасливо матеріалізувавшись у моєму шлунку.

— Смакота, — задоволено протягнула я, відчуваючи себе на сьомому небі від щастя. — Ба, налисники — ульот.

— Зосю, я маю до тебе дуже серйозну розмову, — загадково, а водночас урочисто проголосила бабця, забираючи вилізану тарілку зі столу.

— Е-е ні! Серйозні розмови — до вчителів, до тітки Діани, до Оленки, але не до мене, — одра-

зу підстрибнула я, відчувши в повітрі аромат про- блем. — Ой, точно! Оленка ж підготувала якийсь відпадний подарунок, то я біжу. А твої серйозні роз- мови — потім. Цьом, па-па. — Я дзвінко цмокнула ошелешену бабуню в щоку й кулею вилетіла з кухні.

Що? Косо на мене подивились? А що вдієш? Яка є, така є. Звісно, від розмови з бабусенці- єю не втечеш, але відкласти її на невизначений термін можна. Тому й чкурнула до своїх сусідів: тітки Діани й дядька Еріка — дуже класних, але трішки дивних батьків Оленки.

— Оленко! — почала гукати під вікнами її дому. — Оленко!

— Оленка скоро вийде, — виплила з-за рогу тітка Діана.

Вона, як завжди, була одягнена у фартушок, хустину й гумові рукавиці. Що-що, а квіти тіт- ка Діана любила понад усе. Чого тільки в неї не росло! Троянди, гладіолуси, волошки, дзвоники, конвалії, навіть папороть була. Та й сама тітка Діана була схожа на квіточку. Невисока, лише на два сантиметри вища від мене, тоненька, як тростинка, зі світлим кучерявим волоссям і вели- кими блакитними очима. На вигляд наче старша сестра Оленки, а не її мама.

— З днем народження тебе, любя, — міц- но обійняла мене сусідка. — Рости здоровень- ка й сильна, немов дуб, красива й весела, наче волошка, розумна, немов сакура, і вірна, як фіал- ка. Щоб кожен твій день був сонячний, а ніч да- рувала спокій і відпочинок. Щоб бабуся любила

тебе, а ти її. І хай усі знання, які принесе тобі цей день, стануть для тебе особливими. Вітаю!

— Дякую, — знітилась я від такого дивного привітання.

— А з тобою вже бабуся сьогодні говорила? — не приховуючи цікавості, запитала тітка Діана.

— Ну, не знаю, ніби говорила, — знову не второпала, до чого вона веде. — А хіба я десь проштрафилася?

— Ні-ні, що ти, — розсміялася жінка. — Просто сьогодні тобі дванадцять років!

— Та я знаю. Дванадцять — це майже тринадцять, а там і до вісімнадцяти недалеко, — занурилася у філософію я. — А потім університет, доросле життя, старість і смерть...

— Яка ти оптимістка! — Оленка підійшла й поплескала мене по спині.

— Вік такий. — Я продовжила корчити із себе розумну й поважну пані.

— Ну, я вже, мабуть, піду, — захрускотіла пальцями тітка Діана. — А ви, дівчатка, розважайтеся. І, Оленко, — зненацька посуворішала жінка, дивлячись доньці просто в очі, — Софійка з бабцею ще не поговорила.

— Ага, добре, — знітилася дівчинка й одразу почала протирати скельця окулярів.

От були в неї дві жахливі звички: від хвилювання протирати окуляри або переплітати коси. І хоч я намагалася її від них відучити, але поки що все було марно.

— Не Софійка, а Зоська, тітко Діано. ЗОСЬ-КА!

— Добре, Зосько, — приязно усміхнулася жінка. — Ще раз вітаю тебе.

Вона загадково зиркнула на нас з Оленкою, а потім, наче балерина в театрі, зникла в садку. Щойно її силует заховався від наших поглядів, я одразу вирішила все дізнатися.

— Що таке? — Схопила за плечі Оленку й для переконливості кілька разів її струснула.

— Ти пр-ро щ-що? — затинаючись, огризнулася подруга.

Зараз вона була маленьким кроленям у лапах вовка. Світло-блакитне платтячко в дрібну клітинку злилося з кольором її обличчя, а погляд блукав довкола, не зупиняючись на мені.

— Тут усі щось знають, окрім мене. І якщо зараз же не розкажеш, то ти мені більше не подруга! — озвучила найстрашнішу погрозу.

Насправді я б ніколи не перестала дружити з Оленкою. Ми ж і сусідки, і в один садок разом ходили, й однокласниці зараз. І взагалі, вона така маленька страхопудка, що без мене на вулицю ніколи не вийде. Саме тому сказала це не серйозно, а тільки для того, щоб її чимось залякати, так би мовити, задавити авторитетом.

— Я не можу тобі нічого сказати, Зосю. Мама мене вб'є, — мало не плачучи, промовила Оленка.

Від переживань у неї почало труситися підборіддя, а очі наповнилися вологою.

— Ех, — тяжко зітхнула я, нарешті відпускаючи подругу з ведмежих обіймів. — Та підбери соплі, мала. Я тебе ніколи не кину.

— Справді? — просвітліло обличчя Оленки.

— Справді! — підтвердила і, щоб закріпити сказане, міцно її обійняла. — А ти точно нічого не можеш сказати?

— Не можу. То все твоя бабуся, в неї і запитуй.

— А я так сподівалася уникнути серйозних розмов. До речі, а де мій подарунок? — одразу згадала причину візиту до сусідів.

— Ой, так поспішала, що залишила на столі. Зачекай, я швидко, — одразу повеселішала Оленка й кулею чкурнула до хати.

— Ти тільки не впади, ходяча проблемо, — гукнула я їй услід, бо знала цю дівчинку з пелюшок.

І знала, що якщо ми удвох потрапляли в хале-пи, то найбільше страждала саме вона. Чи через природну незграбність, чи від надмірної скромності — не знаю. Але якщо ми потрапляли під дощ, то Оленка тиждень лежала з високою температурою і кашлем, а мені хоч би що. Коли ми рушали в ліс по ягоди, то в Оленки всі коліна й руки подряпані, а на мені — нічого. Коли ми вдвох об'їдалися зеленими грушами діда Петра, то в неї весь вечір болів живіт, а в мене — ні. І прикладів таких іще море за дванадцять років дружби.

— Я вже тут, — вибігла Оленка, тримаючи в руках дивний згорток, перев'язаний пурпуровою стрічкою. — Дорога Зосю! Вітаю тебе з днем народження. Бажаю щастя, здоров'я і всього найкращого. Я дуже довго думала, що тобі подарувати... Вирішила, що найкращий подарунок — той, який зроблений своїми руками. Саме

тому дещо намалювала. Але тут така справа... Поки що тобі не можна побачити, що це. Тільки після розмови з бабцею. Тримай, — з очима, наче в Бембі, вручила мені Оленка подарунок.

— А якщо краєчком ока гляну, то це не рахуватиметься? — хитрувато запитала я в подружки.

— РАХУВАТИМЕТЬСЯ! Зосю, я тебе прошу, не дивися, — заблагала Оленка.

Очевидно, це було щось справді дуже важливе й суворо заборонене.

— Здаюся. Йду до баби Яни на серйозну розмову, — тяжко видихнула я і, забравши свій секретний згорток, побігла додому.

Ну, насправді не зовсім додому, а на заднє подвір'я. Воно нагадувало справжні джунглі: товсті покручені дерева, трава по коліна, і голвне — ніяких зайвих очей. Ага, саме так — ви правильно здогадалися, чого я туди пішла. Тому що подарунок — мій. А якщо він мій, то маю повне право на нього дивитися коли й де захочу.

— Няу-у-у! — З диким вереском щось уп'ялося мені в ногу, тільки-но я почала розв'язувати стрічку.

— Доларе! — Я схопилася за вражене місце, та й слід нападника вже прохолов. — Пришелепуватий кіт!

— Зосю, ти на кого сваришся? — висунулася з вікна закутана в хустки голова бабуні.

— На kota нашого, бляха-муха. Роздряпав мені ногу, — продовжувала сваритись я, а на носі вже проступили краплинки крові.

— Дитино, ходи до хати, — сумно похитала головою стара.

— Та йду-йду, — буркнула невдоволено й, підібравши свій іще не розпакований подарунок, поволі пошкандибала до хати.

У домі бабуня дістала старезну аптечку і, змочивши вату в зеленці, почала обробляти подряпину. Щоб не кричати, я мужньо зціпила зуби. А щоб відволіктися — взялася уявляти, як помщуся чорношерстому іроду. Ух! Він у мене ще отримає!

— Тепер як нова копійка будеш, — задоволено промовила бабця, запихаючи в аптечку засоби середньовічних тортур.

— Таке враження, наче в мене вітрянка, — відповіла я, похмуро розглядаючи ногу, вкриту зеленими плямами.

— Внуцю, а Оленка вже вручила тобі подарунок? — поцікавилася старенька, хитро примруживши очі.

— Подарувала-не-подарувала, — ще дужче насупилась я.

— Ох Зося. Негоже бути в поганому настрої, коли маєш довідатися родинну таємницю, — тяжко видихнула баба і, підійшовши до книжкової шафи, витягнула звідти велику запылену книженцію. — Ти пам'ятаєш, що це? — Вона всілася поруч, примостивши фоліант собі на коліна.

Звісно, книжка була мені знайома. Навіть дуже знайома. Саме її суворо заборонялося використовувати в іграх і взагалі брати без дозво-

лу. У випадку непослуху покаранням був довгий тиждень домашнього арешту.

— Там казки, які ти мені читала на ніч. Але як це стосується мого дня народження?

— Неабияк стосується. Ти, Зосю, зовсім не проста дівчинка, а я не звичайна баба. Та й сусіди наші теж не просто сусіди. А щоб ти все краще зрозуміла, розгорни подарунок Оленки.

Скидалося на те, що в бабці почався напад маразму. Вона завжди була дивакувата: збирала смердючі трави, ночами любила зникати, але такого божевілля від неї ще ніколи не чула.

— Ти впевнена? — про всяк випадок перепитала я, бо ж не відомо, що зараз могло відбутися.

Я десь чула, що під час нападу божевілля з хворими треба бути дуже обережними, поступливими й у всьому з ними погоджуватися.

— Звісно, — заусміхалася не надто багатозубим ротом баба Яна.

— Ну добре, — врешті погодилась я і почала розгортати сувій.

Щойно стрічка була розмотана, а малюнок розгорнутий, як перед моїми очима постала дивна картина: Оленка намалювала справжнісіньку карту.

Зверху вигадливими вензелями красувався напис «КАЗКОКРАЙ», а під ним — дві половинки карти були підписані як «Дивокрай» і «Лихокрай».

Під Дивокраєм, розфарбованим у світлих тонах, вилися різнобарвні стежки, селища, міста, ліси — і все це було акуратно й детально підписано. Починалося все з Темного-темного лісу,

ЛИХОКРАЙ

острів Непрочитаних Казок

Снігове Королівство

Володіння
Злої Мачухи

озеро Гніву

гори Берхарда й Хунфрима

пустеля

Неслухів
і Ледаціг

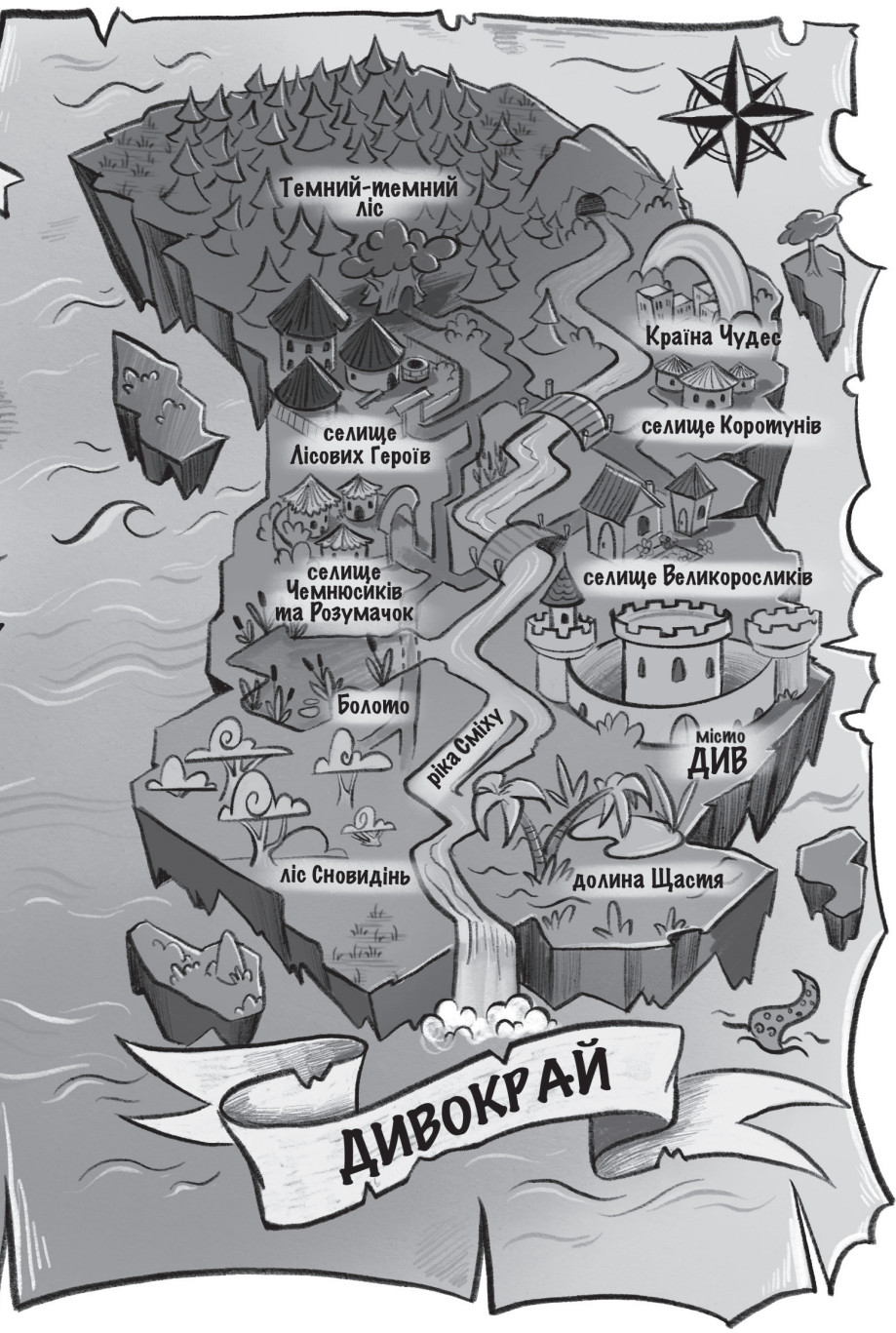
місто
ЛИХ

річка Сліз

МАРМУРОВЕ
МОРЕ

місто
ТРОЛЬЛЕНА

Темний-темний ліс

Країна Чудес

селище Лісових Героїв

селище Коротунів

селище Чемнюсіків та Розумачок

селище Великоросликів

Болоито

річка Сміху

місто ДИВ

ліс Сновидінь

долина Щастя

ДИВОКРАЙ

порослого крислатими дубами й похмурими ялинами. На околицях лісу, обведена червоно-синьою лінією, примостилася невеличка Країна Чудес. Половину площі Дивокраю займали різні селища з кумедними назвами. Наприклад: селище Чемнюсиків і Розумачок, селище Лісових Героїв, селище Коротунів, селище Великоросликів і ще багато-багато інших. Далі розкинулося болото, а за ним сяяла столиця Дивокраю — місто Див. І все це зайняло тільки частину території, адже далі розкинувся ліс Сновидінь, ріка Сміху, долина Щастя...

Лихокрай, який був розділений із Дивокраєм Мармуровим морем, був зображений у темних, похмурих відтінках. Але й на ньому можна було відшукати дуже цікаві місцини, наприклад: Снігове Королівство, Володіння Злої Мачухи, пустелю Неслухів і Ледацюг, гори Берхарда й Хунфрита, озеро Гніву, ріку Сліз, місто Трольленд та, звісно, столицю Лихокраю — місто Лих.

А ще мені впав в око дивний острів посеред Мармурового моря — острів Непрочитаних Казок. На ньому було намальовано безліч черепів, хрестиків і знаків питання, й це, мабуть, означало, що туди не варто потикатися.

— Що це таке? — врешті сказала я, так-сяк крутячи карту.

— Це твоя батьківщина.

— Бабо Яно, ви здуріли, — виголосила я очевидний вердикт.

— Зосю, всі казки, які я тобі колись читала, — справжні, — тяжко зітхнула бабця. — Це реальні

події. Просто вони відбулися у світі казок, який, як ти бачиш, називається Казкокрай. А я не проста собі бабуня Яна, а славнозвісна Лиха Відьма, яка охороняє кордон між світом казок і реальністю.

— Здається, треба викликати швидку, — вистрищилась я на свою неповні адекватну родичку.

— Якщо нор-р-рмально не вислухаєш, то я тобі ще одну ногу роздр-р-ряпаю, — занявчав Долар, стрибнувши на бильце канапи.

— Рузвельте! — зойкнула бабуня. — Ми ж говорили, що потрібно м'яко все пояснити, щоб не травмувати дитину!

— У мене нер-р-рвів не вистачає.

— Що? — ледве оговталася. — Долар розмовляє? Це розіграш?

— Це не розігр-р-раш, маленьке монстр-р-рєня.

— Ох Зосю, — знову зітхнула старушенція. — Це не розіграш, не жарт і не галюцинації. Усе насправді. Твоя мама дуже хотіла, щоб до дванадцяти років ти жила звичайним життям. Але настав час дізнатися правду.

— Мама? — запитала я, вперше за багато років вимовивши це слово вголос.

— Так, але все по порядку, — погладила мене по голові бабуся.

Ясна річ, усе це здавалося мені геть нереальним. Але Долар, який розмовляв, одразу переконав, що краще вислухати. Тож я підібгала коліна до підборіддя і завмерла, готова вбирати інформацію, як губка воду. Якою б чудернацькою вона не виявилася.

— У Казкокраї живуть герої всіх казок, які тобі відомі, — продовжила бабця. — Але дехто поселився на кордоні, наприклад, ми, а ще тітка Діана, яка насправді Дюймовочка, а її чоловік Ерік — король ельфів. Та й інші люди, які живуть на нашій вулиці, — всі вони персонажі казок.

— А чого вони сюди переїхали? Хіба їм погано живеться в цьому вашому Казкокраї? — запитала я.

— Зовсім ні, але хоч там і можна жити вічно, переживати різні пригоди й займатися чим завгодно, рано чи пізно таке життя набридає. Героїв не влаштовує, що вони не старіють. Тому, щоб постаріти, вони мають перебратися в реальний світ.

— І дід Петро — теж казковий герой? — Я одразу згадала огидного рипучого дідка, який сварився з усіма, була на це причина чи ні.

— Він Піноккіо, — підтвердила бабуня.

— І навіть Оленка?

— Ні, Оленка — звичайна дівчинка, хоч її батьки і є казковими героями, — пояснила мені баба Яна.

— А ти справжня Відьма-людожерка, яка мало не схрумала Гензеля та Гретель?

— Ні, то моя сестра. Я отруїла Білосніжку. А ти, моя любя, невдовзі станеш вартовою рівноваги між королівствами замість мене, — вже з усмішкою пояснила бабця. — Але почнімо з того, що Казкокрай розділений на два великі королівства: Дивокрай — королівство добрих героїв, у якому зараз править принц Попел, син Попе-

люшки, і Лихокрай — королівство злодіїв, у якому править королівна Марліна, донька Рауля Синьої Бороди. Так що всі персонажі — і добрі, й лихі — щасливо й спокійно живуть у своїх королівствах.

— Але ж у казках усе закінчується тим, що добро перемагає. Отже, лихі персонажі мають зникати? — висловила я логічне припущення.

— Не зовсім так. Я ж казала, що персонажі безсмертні, поки вони живуть у Казкокраї. Тому не важливо, чим закінчилася їхня казка.

— Тобто я правильно зрозуміла: добрі герої живуть у Дивокраї, злі — у Лихокраї, а ті, кому набридло, — у реальному світі? А чим взагалі займаються герої казок? І як туди потрапити? І що це за острів Непрочитаних Казок? І чого море Мармурове, а не якесь інакше? — засипала питаннями бабцю.

— Герої казок займаються чим завгодно: опановують різні професії, подорожують, виховують діток, одружуються, розлучаються — все, як у людей. Потрапити в Казкокрай можна багатьма способами, адже в різних куточках нашого світу є замасковані входи. Побачити їх може тільки відьма або та людина, в якій тече кров казкокрайця. От як у тебе чи в Оленки. Один із таких входів розташований неподалік від нас, у лісі. Інші — у пустелі, на Північному полюсі, кілька є в Європі й Азії, а ще два — в Америці. Щодо Мармурового моря — воно особливе. Адже одночасно існує і в реальності, і в Казкокраї. Через нього потрапити у володіння світу казок можуть навіть звичайні

люди. Саме тому існує стільки легенд про шторми, після яких зникали кораблі, а моряки потрапляли на чудернацькі острови й землі, які не були позначені на жодній карті. Ну а про острів Непрочитаних Казок я знаю не дуже багато. То заборонена територія для всіх казкокрайців...

— Окей, ніби вшарила, — протягнула я. — Але нащо мені це все знати?

— Люба моя, — бабця урочисто підійняла голос. — Настав час, щоб ти стала мені на заміну.

Запала тиша, яку заповнювало рипіння старого будинку й звук шершавого язика Долара, яким він вилизував свою шерсть. Не вірилося, що стільки років я жила поруч із казковим світом і нічого не помічала. Точніше, я помічала, але списувала всі дивовижі на звичайні явища природи. Як оце коли серед туману помічала силуети дивних звірів або коли вітер шепотів так, наче намагався розповісти щось. Згадалось, як колись вірила, що в кожній краплині роси ховається маленький ельф. Але з роками такі думки здалися дитячими фантазіями.

— А чому мама не може бути наступною Відьмою? — Я врешті порушила тишу, аби дізнатися те потаємне, що найдужче хвилювало.

— Вона не має магічного дару, — сумно зітхнула старенька. — Тому все, пов'язане з казками, її дратувало. Ми з нею не бачилися роками. Тільки однієї ночі вона принесла тебе, наказавши не розповідати тобі про Казкокрай аж до дванадцяти років.

Я відкинулася на бильце дивана, намагаючись переварити почуте.

— Просто не віриться! Казки — справжні, Долар — розмовляє. І, мабуть, у нашому будинку є ціла купа магічних речей?

— Так, Зося, є.

— І ти мене будеш учити, щоб я стала наступною Лихою Відьмою?

— Буду, — всміхнулася бабусенція. — Але це ще не все. Позаяк ти вже знаєш про Рузвельта, тобі варто познайомитися зі ще одним мешканцем нашого дому. Його звати Роміго, і він привид.

Після цих слів повітря почало згущуватися, наче кисіль, потім пролунав гучний ляск — і посеред вітальні з'явився кароокий засмаглий хлопець років тринадцяти-чотирнадцяти на вигляд, одягнений у кумедний маскарадний костюм. На ньому були високі чоботи, малинові бриджі з яскравим червоним поясом, дивна курточка з лампасами й золотими застібками, а збоку до паска був прикріплений меч у піхвах.

— Сеньйорито, я такий радий нарешті з вами познайомитися, — заговорив він. — Мене звати Роміго.

— Роміго — наш домашній привид. Дуже допомагає по господарству й у деяких відьомських справах, — пояснила баба, з явним задоволенням спостерігаючи за моєю реакцією.

— Я мріяв про цю мить ще відтоді, як ви з'явилися в цьому домі, — продовжував засипати мене компліментами хлопець.

— Але ж який він привид? — врешті оговталась я. — Він ані прозорий, ані білий, як у мультиках.

— Привиди, які не мають джерела сили, справді прозорі. Але я живу біля Казкокраю, а тут удосталь магічної енергії для того, щоб бути матеріальним, — галантно вклонився Роміго. — Проте за бажанням можу стати й прозорим. Якщо хочете, то продемонструю.

— Не треба. — Я одразу його зупинила. — Якось іншим разом... Ба, я сподіваюся, що на цьому сюрпризи закінчені?

— Так, Зо... — Але не встигла баба договорити, як раптово кімнату заповнив густий темно-зелений туман.

За якусь секунду я перестала бачити бодай щось, крім закручених клубів огидної пари.

— Ба? Де ти? — гукнула я, але у відповідь нічого не почула. — Агов, хоч хто-небудь! Що діється?

— Здається, на нас напали якісь смердючі зелені демони, — почувся голос привида.

— Це не демони, — донеслося нявкання kota ліворуч. — Це зілля, за допомогою якого здійснюють р-р-різні злочини.

— Які ще злочини?! — зойкнула я.

— Можу пр-р-рипустити тільки один. Здається, щойно викр-р-рали нашу бабцю.

